

Umění

Víte, vždycky jsem chtěl být umělec. Zkoušel jsem malovat, psát básně, do prdele, já jsem i zkoušel zpívat v zatracený krčme v přístavu. Když se na to teď retrospektivně podívám... Byla to pro mě vlastně lekce. Lekce, která mi vysvětlila, že konvenční umělci jsou pokrytci. To jejich "umění", není o ničem jiném, než o tom, že jim prostě něco jde. O tom, že mají k něčemu predispozice. Nevím, jestli existují bohové, ale jestli ano, tak si tyhle lidi oblíbili a poskytli jim talent. Takhle by vám to asi vysvětlili ti pedofilní páprdové v hávech. A ostatně i většina jejich posluchačů. Pak jsou tu lidé, kterým je to jedno. Je jim u prdele, proč někdo umí malovat, proč někdo dokáže během pár chvil popsat cár papírů verši, jim záleží jen na jejich práci, která na ně čeká každý další den, až do doby, než umřou. Na cestách jsem dokonce potkal člověka, který tvrdil, že je to dané rodiči a dědičností. Měl spoustu teorií, které se snažil rozšiřovat. Upřímně, moc jsem mu nerozuměl. A ani nikdo jiný. Ale i tak se to snažil všem na setkání vysvětlovat, dokonce psal knihu. A pak ho ti zmínění páprdové nechali upálit. I s jeho rozepsanou knihou. Nechápal, že pokrok popírá všechno, na čem naše zem stojí. Náboženství. Vždyť i náš první král se prý stal králem z božské vůle. Plky. Věřím, že kdyby tento muž žil o pár desítek let později, mohl by se stát uznávaným vědcem.

Ať už je původ talentu jakýkoliv, já ho nemám. Minimálně ho nemám moc. I přesto jsem se stal umělcem. Víte, umění můžete najít i v každodenní činnosti. Někdo vidí umění v sení ječmene, v sekání stromů, v šukání děvek. Já jsem třeba našel své umění ve vraždění. Já vím, možná vám to nepřijde jako klasická každodenní činnost a taky vás chápu. Ale na každém z nás se život trochu podepíše. To že jsem žil ve slumech, moje matka byla děvka a můj strýc, u kterého jsme bydleli si na mě vyléval svou nezdravou touhu po mladých chlapcích na mě rozhodně nechalo nějaké stopy. A to že jsem ho potom umlátil kamenem asi taky. Následující část mého života byla poměrně nudná. Společně s několika výrostky jsem se toulal po cestách a kradl. Občas jsem někoho zabil, ale doopravdy jsem začal vraždit až o pár let později. Když jsem zjistil, že je na všechny z naší skupiny vypsána odměna, zabil jsem svoje společníky. Nebyla jich škoda. Byli to prasata znásilňující cokoliv, co vypadá jako žena. A i to, co tak nevypadá. S pomocí jakéhosi sedláka jsem předal jejich hlavy domobraně. Pak jsem zabil i toho sedláka. Tou dobou jsem však v zabíjení neviděl nic dobrého. Ve skutečnosti se mi hnusilo. Když jsem zabil, zvracel jsem. Ale ještě předtím jsem konal se smrtelnou přesností a jistotou.

Nějakou dobu jsem se potom zabíjení stranil a snažil se mu vyhýbat. Cestoval jsem, občas jsem vypomohl nějakému farmáři, občas jsem kradl, ale nezabíjel jsem, měl jsem toho dost. Zlom nastal až později. Naštval jsem se. Obvykle se snažím tváře a jména svých obětí zapomínat, ale tohle bylo jiné. Tohle byla moje první vražda, kterou jsem si užil. Ten člověk,

myslím, že se jmenoval Thomas, byl nádeník. A taky zmrd. Pracoval se mnou na jednom statku. Po dni plném práce jsme šli všichni spát. Tedy, spát... Tou dobou jsem trpěl nočními můrami. Každý zasnraný večer se mi vraceli a já se trhnutím budil celý zpoceny. Po jednom z takových probuzení jsem se šel vymočit za stodolu, ve které nádeníci spali. Pak jsem uslyšel křik. Křik statkářovi dcery. Přeběhl jsem k domu, ve kterém bydlela farmářova rodina. Zadní dveře byli otevřené a pronikalo jimi světlo. Nahlédl jsem dovnitř. Byl tam Thomas. A ta holka. On ji znásilňoval. Z očí jí tekly slzy, ale ona se je snažila udržet zavřené. Snad si myslela, že když tu hrůzu neuvidí, přejde. Nemohlo jí být víc než čtrnáct. Sebral jsem lopatu opřenou o stěnu a vešel dovnitř. Ta dívka na mě upřela pohled plný strachu i naděje. Thomas na mě zařval, ať vypadnu. Že se mě to prý netýká. Ale já ho ignoroval. Pokračoval jsem dál směrem k němu. Napřáhl jsem lopatu a sekl. Ta lopata byla tupá. Ideální. Někdo říká, že ostrý nůž, nebo vlastně jakákoliv ostrá zbraň, je na zabíjení nejlepší. Mýlí se. Nedal jsem do úderu moc síly, spíš jsem ho praštil než sekl. Ale asi to bolelo, podle toho jak zařval. Snažil se natáhnout si kalhoty a ustoupit ode mě. Sekl jsem znovu. Tentokrát už se mu ostří zaseklo asi po palec do ramene. Dívka využila toho, že jí nikdo nevěnuje pozornost a vzdálila se. I přesto nás nepřestala pozorovat. Já pokračoval v útocích. Thomas před sebe nastavil ruku. Myslel si, že se tím ubrání. Jak naivní. Zasekl jsem mu nástroj do ruky. Zakřičel. Sekl jsem znovu. Mezi tím už spustil zraněnou ruku dolů. A já sekal. Stál už u stěny. Opřel se o ní a pomalu se začal sunout k zemi. Zůstávala za ním krvavá stopa. Už se vůbec nebránil. A já seknul. A pak znovu. Znovu. Znovu. A pořád dál dokud už jsem neměl v rukou žádnou sílu a z něj nezbylo nic víc než krvavá hromádka masa, kostí a vnitřností. Odhodil jsem lopatu a otočil se směrem k dívce. Chtěl jsem jí říct, že už je všechno v pořádku. Že už je to pryč. Pak jsem ale viděl její výraz plný strachu a pochopil jsem, že už nikdy to nebude pryč. Tahle událost na ní nechá stopy až do konce života. Znal jsem pár takových žen. Většinou našli zalíbení ve stejném pohlaví a potají se oddávali milostným aktům někde v ústraní, hlavně aby na to nikdo nepřišel. V tu chvíli už začali z vrchního patra sbíhat její rodiče, farmář a jeho žena. Divil jsem se, že přišli až tak pozdě. Vždyť tu křičela jejich dcera a další muž. Ale bylo mi to jedno. Vyběhl jsem dveřmi ven a zamířil jsem do lesa. Tam jsem se zhroutil vlivem vyčerpání a usnul jsem. Ten večer už nepřišli žádné noční můry. A už ani nikdy jindy.

Ten pocit, když zabijete, ten pocit, který se mi dříve tak hnusil ve mě teď vyvolával euforii. A já ho začal vyhledávat. Nakonec jsem se stal nájemným vrahem. Přijímal jsem zakázky, vraždil, dostával zaplacené. Vlastně ani nevím, kdy jsem spatřil ve své práci umění. Pravděpodobně se to dělo průběžně. To finální uvědomění však nastalo jednoho dne, kdy jsem měl zakázku na jakéhosi bohatého obchodníka. Nevím, kdo to byl. A nevěděl jsem to ani tehdy. Pro mě to byl cíl. A to mi stačilo. Zabil jsem ho. A pak jsem si sedl vedle jeho mrtvoly a jen na ní hleděl. Jeho rty pomalu modrali a kaluž krve kolem něj se

zvětšovala. A já cítil ten pocit, který cítíte, když vidíte obraz a víte, čeho přesně chtěl autor jeho prostřednictvím říct. A potom už jsem nezabíjel. Potom jsem tvořil.

Když jsem se dozvěděl, že se v Khorinisu pořádá výstava a sraz umělců, věděl jsem, že se musím zúčastnit. Již předem jsem se přihlásil jako experimentální umělec produkující aktivní umění. Pořadatelé mi brzy odpověděli, že mě s radostí uvítají na jejich akci.

Do galerie, kde se sraz pořádá jsem dorazil se sekerou a nožem v rukou. Vrátný na mě trochu vyděšeně koukal, ale i přesto (nebo snad kvůli tomu) mě pustil dovnitř. Místnost byla zaplněna lidmi v barevných oblečcích popíjejícími jakýsi alkohol. Na stěnách bylo pověšeno několik obrazů. Prošel jsem kolem nich, občas jsem se u některý z nich zastavil. Pak jsem došel do středu místnosti, kde bylo pár stolečků, na kterých byly postaveny sklenky. Jednu jsem sebral, vytáhl nůž a zaklepal jím o ní.

“Tak asi začneme, ne?” zeptal jsem se, potom, co se dav kolem utišil. Vnímálem jsem překvapení, které čišelo ze všech přítomných. Pak jsem se vrhnul na člověka, co ke mě stál nejbliž. Zasekl jsem mu sekeru do hrudníku a mezitím jsem probodl někoho jiného nožem. Upadl jsem do bojového šílenství. Sekal jsem kolem sebe, uhýbal těm, kteří se pokusili bránit se a protiútočit. Dobíhal jsem ty, kteří se pokoušeli utéct a vytahoval ze skrýší ty, kteří se snažili schovat se. Nakonec, když už byla zem zalitá krví a všechny svaly mě boleli, zůstal jsem v sálu poslední, společně s ještě jedním mužem. Když zjistil, že se k němu pomalu blížím, obrátil se na útěk. Natrénovaným pohybem zápěstí jsem po něm vrhl nůž, který se mu zabodl do zad. Udělal ještě pár kroků a pak spadl na zem. Došel jsem k jeho mrtvole, vytáhl z ní nůž a začal chodit po místnosti. Když jsem viděl všechno, co jsem napáchal, říkal jsem si, že není o čem pochybovat. Zabíjení je rozhodně umění.